

26 Σεπτεμβρίου, 1996

[ΠΙΚΗΣ, Π., ΔΗΜΗΤΡΙΑΔΗΣ, ΑΡΤΕΜΗΣ,
ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ, ΚΑΛΛΗΣ, Δ/στές]

ΑΝΑΦΟΡΙΚΑ ΜΕ ΤΗΝ ΑΙΤΗΣΗ ΤΟΥ ΤΖΕΝΝΑΡΟ ΠΕΡΕΛΛΑ
(ΑΡ. 2) ΓΙΑ ΑΔΕΙΑ ΝΑ ΚΑΤΑΧΩΡΗΣΕΙ ΑΙΤΗΣΗ ΓΙΑ ΕΚΔΟΣΗ
ΔΙΑΤΑΓΜΑΤΟΣ CERTIORARI,

Αιτητής,

ΚΑΙ

ΑΝΑΦΟΡΙΚΑ ΜΕ ΤΗΝ ΑΠΟΦΑΣΗ/ΕΝΤΑΛΜΑ ΣΥΛΛΗΨΕΩΣ ΤΟΥ
ΤΖΕΝΝΑΡΟ ΠΕΡΕΛΛΑ ΤΟ ΟΠΟΙΟ ΕΞΕΔΩΣΕ ΣΤΙΣ
18 ΙΟΥΛΙΟΥ 1995 Ο ΕΝΤΙΜΟΣ ΔΙΚΑΣΤΗΣ ΤΟΥ ΕΠΑΡΧΙΑΚΟΥ
ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ ΛΕΜΕΣΟΥ Κ. Μ. ΦΩΤΙΟΥ,

(Πολιτική Έφεση Αρ. 9608)

-
- Καταχρηστική διαδικασία — Διαδικασία έκδοσης φυγοδίκου — Ακύρω-
ση εντάλματος σύλληψης από το Ανώτατο Δικαστήριο με ένταλμα
certiorari — Έναρξη νέας διαδικασίας έκδοσης ενώπιον άλλου Δικασ-
τηρίου και έκδοση νέου εντάλματος σύλληψης — Δεν σιμνιστά κατα-
χρηστική διαδικασία, η πρώτη διαδικασία έκδοσης είχε τερματιστεί με
5 την ακύρωση του εντάλματος σύλληψης — Ακύρωση του εκδοθέντος
εντάλματος συλλήψεως από το Ανώτατο Δικαστήριο με ένταλμα
certiorari.
- 10 Φυγοδίκιο — Διαδικασία έκδοσης φυγοδίκου — Δεύτερη διαδικασία έκ-
δοσης ενώπιον άλλου Δικαστηρίου — Δεν σιμνιστά κατάχρηση διαδι-
κασιών του Δικαστηρίου εφόσον η διαδικασία στο πρώτο τερματίζε-
ται με την ακύρωση του εντάλματος σύλληψης.
- 15 Το Επαρχιακό Δικαστήριο Λεμεσού, εξέδωσε ένταλμα φυλάκισης
του εφεσείοντα στο πλαίσιο διαδικασίας έκδοσής του στις Ιταλικές
Αρχές. Ο εφεσείον, καταχώρισε αίτηση για έκδοση εντάλματος
certiorari προς ακύρωση του εντάλματος, αλλά απορρίφθηκε από Δι-
καστή του Ανωτάτου Δικαστηρίου. Εναντίον της απόφασης αυτής
20 καταχώρισε έφεση.

Εν τω μεταξύ είχε προηγηθεί διαδικασία έκδοσής του στο Επαρ-
χιακό Δικαστήριο Λευκωσίας. Στο πλαίσιο εκείνης της διαδικασίας,

είχε εκδοθεί ένταλμα σύλληψης το οποίο εν συνεχεία ακυρώθηκε από το Ανώτατο Δικαστήριο με ένταλμα certiorari.

Η εισήγηση του εφεσείοντα, ήταν ότι η προηγούμενη διαδικασία έκδοσής του ενώπιον του Επαρχιακού Δικαστηρίου Λευκωσίας ήταν ζωντανή και μετά την ακύρωση του εντάλματος σύλληψής του από το Ανώτατο Δικαστήριο και συνεπώς η έναρξη νέας διαδικασίας ενώπιον του Επαρχιακού Δικαστηρίου Λεμεσού ήταν καταχρηστική και κατ' ακολουθίαν το εκδοθέν ένταλμα στο πλαίσιο της θα έπρεπε να ακυρωθεί. 5 10

Οι εφεσίβλητοι, εισηγήθηκαν ότι με την ακύρωση του εντάλματος σύλληψης που εκδόθηκε από το Επαρχιακό Δικαστήριο Λευκωσίας, η διαδικασία σ' αυτό έπαυσε να ισχύει. 15

Αποφασίστηκε ότι:

(1) Αφού κρίθηκε κατ' έφεση ότι το διάταγμα σύλληψης που εξέδωσε το Επαρχιακό Δικαστήριο Λευκωσίας δυνάμει του Αρθρου 8 του περί Εκδόσεως Φυγοδίκων Νόμου του 1970 (Ν. 97/70) ήταν άκυρο, η διαδικασία ενώπιόν του είχε τερματιστεί. 20

(2) Εφόσον η διαδικασία έκδοσης ενώπιον του Επαρχιακού Δικαστηρίου Λευκωσίας είχε τερματιστεί με την ακύρωση του εντάλματος σύλληψης του εφεσείοντα η έναρξη νέας διαδικασίας έκδοσης εναντίον του στο Επαρχιακό Δικαστήριο Λεμεσού δεν ήταν καταχρηστική. 25

Η έφεση απορρίφθηκε με έξοδα.

Αναφερόμενες υποθέσεις:

Τζεννάρο Περέλλα (Αρ.2), (1995) 1 Α.Α.Δ. 692,

Διευθυντής των Φυλακών ν. Τζεννάρο Περέλλα (1995) 1 Α.Α.Δ. 217. 30 35

Έφεση.

Έφεση εναντίον της απόφασης Δικαστή του Ανωτάτου Δικαστηρίου Κύπρου (Κούρρης, Δ.) που δόθηκε στις 21 Δεκεμβρίου 1995 (Αίτηση Αρ. 137/95) με την οποία απορρίφθηκε αίτηση για έκδοση διατάγματος της φύσης certiorari για ακύρωση του εντάλματος σύλληψης που εκδόθηκε στις 18 Ιουλίου, 1995 εναντίον του Αιτητή. 40

Χρ. Πουργουρίδης, για τον Εφεσεϊόντα.

Ε. Λοιζίδου, Ανώτερη Δικηγόρος της Δημοκρατίας, για τους Εφεσιβλήτους.

5

Cur. adv. vult.

ΠΙΚΗΣ, Π: Την απόφαση του Δικαστηρίου θα δώσει ο Δικαστής Γ. Κωνσταντινίδης.

10

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ, Δ.: Εφεσιβάλλεται η απόφαση συναδέλφου μας με την οποία απορρίφθηκε αίτηση προς έκδοση διατάγματος της φύσης certiorari για ακύρωση εντάλματος σύλληψης που εκδόθηκε στις 18 Ιουλίου 1995 από Δικαστή του Επαρχιακού Δικαστηρίου Λεμεσού δυνάμει του Άρθρου 8(1)(α) του περί Εκδόσεως Φυγοδικίων Νόμου του 1970 (Ν. 97/70).

15

Προηγήθηκαν και άλλες διαδικασίες αλλά το εναρκτήριο σημείο για τους σκοπούς της παρούσας υπόθεσης μπορεί να είναι η έκδοση εντάλματος σύλληψης του εφεσεϊόντα, στις 10 Μαΐου 1994, από Δικαστή του Επαρχιακού Δικαστηρίου Λευκωσίας. Είχε συναφώς ληφθεί εξουσιοδότηση από τον Υπουργό Δικαιοσύνης και Δημόσιας Τάξης προς έναρξη διαδικασίας έκδοσής του στην Ιταλία για έκτιση υπολοίπου ποινής φυλάκισης και το ένταλμα εκδόθηκε και τότε κατ' επίκληση του Άρθρου 8(1)(α) του Νόμου. Στις 18 Ιουλίου 1995, με διάταγμα της φύσης certiorari που εξέδωσε η Ολομέλεια του Ανωτάτου Δικαστηρίου (βλ. *In Re Τζενάρο Περέλλα (Αφ.2)* (1995) 1 Α.Α.Δ. 692) το ένταλμα σύλληψης ακυρώθηκε γιατί προέκυπτε από το ίδιο το περιεχόμενό του πως εκδόθηκε χωρίς την προσκόμιση αποδεικτικών στοιχείων και, συνεπώς, χωρίς έρεισμα, από την άποψη μαρτυρίας, που να δικαιολογούσε την έκδοσή του.

20

25

30

Ο εφεσεϊών, ο οποίος ήταν στο στάδιο εκείνο ελεύθερος υπό όρους δυνάμει διαταγής του Επαρχιακού Δικαστηρίου Λευκωσίας στο πλαίσιο των εξουσιών του δυνάμει του Άρθρου 9 του Νόμου, με επιστολή του δικηγόρου του προς το Γενικό Εισαγγελέα ζήτησε την επιστροφή του διαβατηρίου του γιατί ήταν η πρόθεσή του να αναχωρήσει την ίδια μέρα για τη Βιέννη. Όπως ανέφερε, θεωρούσε ότι μετά την ακύρωση του εντάλματος σύλληψης ήταν πλέον ελεύθερος. Είχε την ίδια άποψη και ο Γενικός Εισαγγελέας και με υφιστάμενη την αίτηση έκδοσης που είχε υποβάλει η Ιταλία και την εξουσιοδότηση που είχε εκδώσει ο Υπουργός, ζήτησε την έκδοση νέου εντάλματος σύλληψεως. Αυτή τη φορά, όμως, από Δικαστή

40

του Επαρχιακού Δικαστηρίου Λεμεσού. Παράλληλα, με επιστολή ημερομηνίας 19 Ιουλίου 1995, ο δικηγόρος του αιτητή πληροφορήθηκε πως ενώ η διαδικασία στο Επαρχιακό Δικαστήριο Λευκωσίας “έπαυσε υφισταμένη” αυτή θα αποσυρόταν “εκ περισσού”. 5
 Πράγμα το οποίο και έγινε μεταγενέστερα παρά, πρέπει να σημειώσουμε, την ένσταση του εφεσείοντα. Ως προς αυτό το ζήτημα, εκκρεμεί η Πολιτική Έφεση 9550.

Προσάχθηκε ενώπιον Δικαστή στο Επαρχιακό Δικαστήριο Λεμεσού η εξουσιοδότηση και μαρτυρία, κρίθηκε ότι συνέτρεχαν οι 10
 προϋποθέσεις, εκδόθηκε ένταλμα σύλληψης και την ίδια μέρα, δηλαδή στις 18 Ιουλίου 1995, ο εφεσείων συνελήφθη στη Λεμεσό όπου βρισκόταν. Την έναρξη της διαδικασίας στο Επαρχιακό Δικαστήριο Λεμεσού, στις 19 Ιουλίου 1995, ακολούθησε αίτηση για 15
 παροχή άδειας προς έκδοση διατάγματος της φύσης certiorari. Αντικείμενό της ήταν το ένταλμα σύλληψης που είχε εκδοθεί στις 18 Ιουλίου 1995. Ο εφεσείων είχε στο μεταξύ αφεθεί εκ νέου ελεύθερος υπό όρους με διαταγή του Επαρχιακού Δικαστηρίου Λεμεσού και πρωτοδίκως αναπτύχθηκαν επιχειρήματα ως προς τις επιπτώσεις από αυτή την εξέλιξη, αλλά η έφεση δεν αναφέρεται σ'αυτά. 20
 Χορηγήθηκε άδεια όμως τελικά η αίτηση που υποβλήθηκε απερρίφθη αφού θεωρήθηκε πως ο μόνος λόγος για τον οποίο επιζητήθηκε παρέμβαση του Ανωτάτου Δικαστηρίου με προνομιακό διάταγμα, δεν ευσταθούσε.

25
 Συνοψίζουμε την εισήγηση του εφεσείοντα, όπως την επανέλαβε και ενώπιόν μας. Έχει στη βάση της την άποψη πως με την έναρξη της διαδικασίας έκδοσης στο Επαρχιακό Δικαστήριο Λεμεσού, βρέθηκε εμπλεγμένος σε δυο παράλληλες διαδικασίες που στόχευαν στο ίδιο αποτέλεσμα. 30
 Πρότεινε πως η εξουσιοδότηση για την έναρξη της διαδικασίας έκδοσης συνιστά τρόπο έναρξης “αγωγής” και πως είναι ανεπίτρεπτη η συνύπαρξη δυο εξουσιοδοτήσεων σε δυο διαφορετικά Δικαστήρια. Η διαδικασία ενώπιον του Επαρχιακού Δικαστηρίου Λευκωσίας ήταν ζωντανή και μετά την ακύρωση του εντάλματος σύλληψης από το Ανώτατο Δικαστήριο και 35
 η έναρξη νέας διαδικασίας στο Επαρχιακό Δικαστήριο Λεμεσού, πάνω στη βάση των αρχών που υιοθέτησε η Ολομέλεια στην υπόθεση *Διευθυντή των Φυλακών v. In Re Τζενάρο Περέλλα* (1995) 1 Α.Α.Δ. 217, ήταν καταχρηστική. Το δε ένταλμα σύλληψης που εκδόθηκε στο πλαίσιο της πρέπει, γι' αυτό το λόγο, να ακυρωθεί. 40

Η ζήτηση εντάλματος σύλληψης από το Επαρχιακό Δικαστήριο Λεμεσού απεδόθη και σε “αλλότριο σκοπό”, ο οποίος, κατά τον ισχυρισμό του εφεσείοντα, συνίστατο στην υλοποίηση της πρόθε-

- σης να παρεμποδιστεί η αναχώρησή του στο εξωτερικό. Ορθά, όμως αναγνώρισε τελικά και ο εφεσείων πως, ενόψει των λόγων για τους οποίους ακυρώθηκε το ένταλμα σύλληψης της 10 Μαΐου 1995, δεν υπήρχε ουσιαστικό κώλυμα για δεύτερο διάβημα προς
- 5 έκδοση νέου εντάλματος σύλληψης, ακριβώς προς διασφάλιση της παρουσίας του για τους σκοπούς του Νόμου. Το γεγονός ότι, συνεχίζει η εισήγηση, η διαδικασία στο Επαρχιακό Δικαστήριο Λευκωσίας στη συνέχεια “απεσύρθη”, δεν διαφοροποιεί την κατάσταση. Η έναρξη διαδικασίας στο Επαρχιακό Δικαστήριο Λεμεσού
- 10 ήταν καταχρηστική από τη γένεσή της, ανεξάρτητα από το πόσο γνήσια ήταν τα κίνητρα στέρησης τον εφεσεϊόντα από το φυσικό του δικαστή και δεν μπορούσε να αποτελέσει νόμιμο έρεισμα για οτιδήποτε, ειδικά για την έκδοση εντάλματος σύλληψης.
- 15 Η άποψη των εφεσιβλήτων, την οποία και δέχθηκε το πρωτόδικο Δικαστήριο, συνοψίζεται στα εξής: Με την ακύρωση του εντάλματος σύλληψης που εκδόθηκε από το Επαρχιακό Δικαστήριο Λευκωσίας, η διαδικασία σ’ αυτό έπαυσε να ισχύει. Η απόσυρση της σε μεταγενέστερο στάδιο έγινε, όπως άλλωστε δηλώθηκε έκτοτε, εκ περισσού για να είναι σαφές πως μόνο η διαδικασία στο
- 20 Επαρχιακό Δικαστήριο Λεμεσού θα προωθείτο και καθηκόντως απευθύνθηκαν σε Δικαστή του Επαρχιακού Δικαστηρίου Λεμεσού αφού ήταν στη δικαιοδοσία του που βρισκόταν τότε ο εφεσείων. Επικαλέστηκαν ως προς αυτό το σκέλος τις πρόνοιες του Νόμου και, επικουρικά, σειρά υποθέσεων οι οποίες όμως, πρέπει να σημειώσουμε, δεν άπτονται ακριβώς του ζητήματος που εγείρεται. Εισηγήθηκαν εναλλακτικά πως και αν ίσχυε η διαδικασία στο
- 25 Επαρχιακό Δικαστήριο Λευκωσίας, δεν ήταν καταχρηστική η δεύτερη στο Επαρχιακό Δικαστήριο Λεμεσού αφού είχαν καταστήσει σαφές από την αρχή πως μόνο εκείνη θα προωθούνταν. Πράγμα που έτυχε και δικονομικής κάλυψης με την απόσυρση της πρώτης. Ούτως ή άλλως, σύμφωνα με την τελική τους θέση, δεν είναι το προνομιακό ένταλμα της φύσης certiorari το μέσο για την καταστολή κατάχρησης διαδικασίας.
- 30
- 35 Δεν μπορούμε να συμφωνήσουμε με την εισήγηση του εφεσεϊόντα πως η εξουσιοδότηση για την έναρξη διαδικασίας έκδοσης συνιστά τρόπο έγερσης “αγωγής”. Το Άρθρο 7(1) που επικαλέστηκε, δεν υποστηρίζει τέτοια εξομοίωση ή αναλογία. Καθορίζει πως, τηρουμένων των διατάξεων που αφορούν στα προσωρινά εντάλματα σύλληψης, οι διατάξεις του Νόμου “δεν θα τυγχάνωσιν εφαρμογής αναφορικός προς οιονδήποτε πρόσωπον ειμή δυνάμει εντολής του Υπουργού” που περιγράφεται ως “εξουσιοδότησις προς έναρξιν της διαδικασίας της εκδόσεως”. Η εξουσιοδότηση
- 40

συνιστά ουσιαστική προϋπόθεση για την ανάληψη δικαιοδοσίας είτε προς έκδοση εντάλματος σύλληψης από Επαρχιακό Δικαστήριό του Άρθρου 8(1)(α) είτε, για την προώθηση της διαδικασίας εκδόσεως όταν εκδόθηκε προσωρινό ένταλμα σύλληψης δυνάμει του Άρθρου 8(1)(β) [βλ. άρθρο 9(4)] αλλά δεν είναι είδος δικονομικού μέσου έναρξης διαδικασίας, με την έννοια που της προσδίδει ο εφεσείων. Όπως καταδεικνύει και η ίδια η περιγραφή της, εξουσιοδοτεί την έναρξη της διαδικασίας εκδόσεως. 5

Τα περί τη διαδικασία εκδόσεως καθορίζονται στο Άρθρο 9 το οποίο και έχει ακριβώς τον παράτιτλο “Διαδικασία Εκδόσεως”. Σύμφωνα με το Άρθρο 9(1), “παν πρόσωπον, όπερ ήθελε συλληφθή κατόπιν εντάλματος εκδοθέντος δυνάμει του Άρθρου 8, θέλει προσαχθή το ταχύτερον δυνατόν (εκτός εάν προηγουμένως αφεθή ελεύθερον δυνάμει του εδαφίου (3) του εν λόγω άρθρου ενώπιον δικαστού του εν τω εντάλματι οριζομένου Επαρχιακού Δικαστηρίου (εν τω παρόντι Νόμω αναφερομένου ως “το επιληφθέν της εκδόσεως Δικαστήριον”). 10 15

Δεν αναφέρεται ο Νόμος σε άλλη ενέργεια (π.χ. επίδοση κάποιου εναρκτήριου μέσου ή κλήσης) που θα διάνοιγε τη δυνατότητα ανάληψης δικαιοδοσίας από το Δικαστήριο. Ο Νόμος καθορίζει διαδικασία *sui generis* και η προσαγωγή συλληφθέντος με ένταλμα σύλληψης που εκδίδεται δυνάμει του Άρθρου 8, συνιστά όρο *sine qua non* για την ανάληψη δικαιοδοσίας από το Δικαστήριο. Χωρίς συλληφθέντα κατόπιν τέτοιου εντάλματος, δεν υπάρχει πρόσωπο σε σχέση προς το οποίο θα μπορούσε να διεξαχθεί διαδικασία έκδοσης. Αλλά ούτε και Δικαστήριο το οποίο θα μπορούσε να θεωρηθεί ότι είναι το “επιληφθέν της εκδόσεως Δικαστήριο” θα υπήρχε χωρίς ένταλμα σύλληψης δυνάμει του Άρθρου 8 αφού τέτοιο Δικαστήριο, δικαστής του οποίου έχει αρμοδιότητα πάνω στο θέμα, σύμφωνα και πάλιν με το Άρθρο 9(1), είναι το “εν τω εντάλματι” οριζόμενο. Από την άλλη, ο Νόμος αναγνωρίζει Δικαστήριο “επιληφθέν της εκδόσεως” χωρίς την ύπαρξη εξουσιοδότησης, στην περίπτωση συλληφθέντος κατόπιν προσωρινού εντάλματος που εκδίδεται δυνάμει του Άρθρου 8(1)(β) που είναι και πάλιν το “εν τω εντάλματι” οριζόμενο. 20 25 30 35

Αφού, όπως κρίθηκε στην Πολιτική Έφεση 9169, ουδέποτε εκδόθηκε έγκυρο ένταλμα δυνάμει του Άρθρου 8 του Νόμου, αφαιρέθηκε το υπόβαθρο για την ανάληψη δικαιοδοσίας από δικαστή του Επαρχιακού Δικαστηρίου Λευκωσίας. Διαφορετικά, θα αναγνωριζόταν έννομο αποτέλεσμα από την έκδοσή του χωρίς να συνυπάρχουν οι προϋποθέσεις του Νόμου, αφού θα κτιζόταν στη βά- 40

ση του η περαιτέρω πορεία.

5 Συμφωνούμε, λοιπόν, με την κατάληξη στην οποία άχθηκε ο συναδέλφος μας που εκδίκασε την υπόθεση σε πρώτο βαθμό πως η διαδικασία στο Επαρχιακό Δικαστήριο Λευκωσίας τερματίστηκε με την έκδοση της απόφασης στην Πολιτική Έφεση Αρ. 9169. Το Επαρχιακό Δικαστήριο Λευκωσίας βρισκόταν πλέον στην ίδια θέση με κάθε άλλο Επαρχιακό Δικαστήριο στη Δημοκρατία. Και εφόσον η ακύρωση του εντάλματος σύλληψης, ως εκ του λόγου 10 που οδήγησε σ' αυτή, δεν αποτελούσε κώλυμα για την έκδοση νέου, αυτό δεν θα μπορούσε να εκδοθεί παρά δυνάμει των διατάξεων του Νόμου, ειδικά του Άρθρου 8(1)(α) το οποίο διέπει την περίπτωση. Από Δικαστή δηλαδή του Επαρχιακού Δικαστηρίου "εν τη 15 δικαιοδοσία του οποίου ευρίσκεται ή πιστεύεται ότι ευρίσκεται το ως άνω πρόσωπον", εννοείται κατά το χρόνο εκείνο. Ο εφεσείων βρισκόταν τότε στη Λεμεσό και το αίτημα για την έκδοση εντάλματος σύλληψης ορθά απευθύνθηκε προς Δικαστή του Επαρχιακού Δικαστηρίου Λεμεσού, στο οποίο και προσάχθηκε η εξουσιοδότηση του Υπουργού για έναρξη διαδικασίας εκδόσεως. Το γεγονός 20 ότι προηγουμένως παρουσιάστηκε εξουσιοδότηση στο Επαρχιακό Δικαστήριο Λευκωσίας, δεν μπορούσε παρά να ήταν η απλή συνέπεια του ότι ο εφεσείων βρισκόταν ή πιστευόταν ότι βρισκόταν τότε στη δικαιοδοσία του. Η σημασία του οποίου και χάθηκε με την ακύρωση του εντάλματος και τη μετακίνηση του εφεσείοντα 25 στη δικαιοδοσία του Επαρχιακού Δικαστηρίου Λεμεσού.

Αυτά είναι εναρμονισμένα και προς τον ίδιο το σκοπό της διαδικασίας εκδόσεως. Δεν είναι το αντικείμενό της η έγκριση ή απόρριψη 30 κάποιου ιδιαίτερου ή ειδικού εναρκτήριου μέσου. Ούτε καν αυτή καθ' εαυτήν η έκδοση ή η άρνηση έκδοσης διατάγματος εκδόσεως. Αυτή την αρμοδιότητα την έχει ο Υπουργός, όπως διαλαμβάνει το Άρθρο 11 του Νόμου. Αντικείμενό της είναι, ακριβώς, το κατά πόσο το πρόσωπο στο οποίο αφορά θα προφυλακιστεί "μέχρις ου χωρήση η έκδοσις" ή θα "αφεθή ελεύθερον", όπως αναφέρεται στο Άρθρο 9(5). 35

40 Η διαπίστωση πως κατά το χρόνο της έκδοσης του εντάλματος σύλληψης από Δικαστή του Επαρχιακού Δικαστηρίου Λεμεσού δεν υπήρχε παράλληλη διαδικασία εκκρεμούσα ή ζωντανή στο Επαρχιακό Δικαστήριο Λευκωσίας, εξαφανίζει την προϋπόθεση πάνω στην οποία στηρίχτηκε η επιχειρηματολογία για κατάχρηση της δικαστικής διαδικασίας. Η έφεση, επομένως, πρέπει να απορριφθεί. Η ενασχόληση με οποιοδήποτε άλλο θέμα θα συνιστούσε εντελώς ακαδημαϊκό εγχείρημα το οποίο και δεν είναι ορθό να

αναλάβουμε. Η έφεση απορρίπτεται με έξοδα.

Η έφεση απορρίπτεται με έξοδα.